

2 Petrus 1:12-21

Ik heb de vorige keer al vermeld dat deze 2^e Petrusbrief is geschreven om de gemeenten te waarschuwen voor dwaalleraars die de gemeente zullen binnendringen. Deze gnostische dwalingen legden vooral nadruk op het geestelijke leven. Het lichamelijke is van minder betekenis. En omdat het lichaam ook van weinig betekenis was, werden lichamelijke zonden zoals hoererij en overspel als onbelangrijk gezien. Je kunt gerust losbandig leven want het gaat niet om het lichaam maar om de geest. Ook de genezing van lichamelijke kwalen en de lichamelijke opstanding van Jezus werden niet letterlijk genomen, maar als symbolen van het geestelijk herstel gezien. Volgens de gnostieken is het lichaam verachtelijk en zit de geest van de mens gevangen in dit lichaam. Lichamelijk herstel is dan ook helemaal niet interessant. De mens moet juist bevrijd worden van het lichamelijke. Het sterven wordt dan ook als bevrijding gezien. Die strikte scheiding van het geestelijke en het lichamelijke heeft het christendom de hele geschiedenis door beïnvloed. Maarten Luther noemde het lichaam een 'madenzak'. Dat was een grote minachting van het lichaam. Maar ook in ons spreken mogen we goed opletten dat we het lichaam niet minachten. Als wij spreken over een stoffelijk overschot, dan is dat ook een onderwaardering van het lichamelijke. We begraven een persoon en niet het overschot van een persoon.

Als mensen meer spreken over de hemel waar we na ons sterven zullen heengaan dan over de nieuwe aarde waar we een verheerlijkt lichaam zullen hebben, is dat invloed van de gnostiek. Dan zijn we onbewust meer bezig met het voortleven van onze ziel of geest, dan met het weer opstaan van het lichaam. Het Nieuwe Testament troost nooit met de hemel, maar altijd met de opstanding! Als de bijbel spreekt over de 'ziel' dan hebben wij ook vaak de neiging om te denken aan het niet-lichamelijke deel van de mens, terwijl de bijbel met de ziel juist de hele mens bedoelt. Petrus schrijft in zijn vorige brief in 1 Petr. 3:20 over Noach en zijn acht zielen die gered worden tijdens de zondvloed. Die redding betrof niet alleen het geestelijke deel, maar juist de hele mens. Acht zielen zijn acht mensen!

Petrus weet dat hij niet lang te leven meer heeft. Hoe de Heer hem dat duidelijk heeft gemaakt, vertelt hij niet. Misschien doelt Petrus op de woorden van Jezus uit Johannes 21: *Toen gij jong waart, omgorddet gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt.* Johannes legt dan uit: *en dit zei Hij om te kennen te geven met welke dood hij God verheerlijken zou.*

Het kan ook best zijn dat Petrus zelf uit de politieke situatie onder Nero heeft afgeleid dat hij als christelijk leider binnenkort gevangen genomen en gedood zal worden, maar het is natuurlijk ook niet uitgesloten dat God het hem op een andere manier heeft duidelijk gemaakt

dat zijn sterven aanstaande is.

Het lijkt erop dat deze brief Petrus' testament is. Hij wil de lezers nog weer eens herinneren hoe belangrijk het is dat zij vasthouden aan de leer van de apostelen. Hij doet zijn best om deze boodschap ook na zijn heengaan en na het heengaan van de andere apostelen te laten klinken in de christelijke gemeenten. En dat is de reden dat hij deze brief schrijft.

Want het is niet voor niks, hè. De apostelen zijn geen 'vernuftig gevonden verdichtzels' nagevolgd. Het zijn geen sprookjes, het zijn feiten! Zij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit. Petrus refereert dan aan de verheerlijking op de berg. Daar veranderde Jezus voor de ogen van Petrus, Johannes en Jakobus. Zijn gezicht straalde als de zon en zijn kleren werden wit als het licht. Waarschijnlijk heeft het zien van Jezus in deze verheerlijkte toestand een onuitwisbare indruk op Petrus gemaakt. Misschien kunnen we het vergelijken met Johannes op Patmos, die Jezus ook in Zijn koninklijke waardigheid te zien krijgt. Johannes komt daar zo onder de indruk dat hij niet op z'n benen kan staan. Hij viel als dood aan Jezus' voeten.

Voor Petrus was dit moment daar op die berg een moment om nooit te vergeten.

Daar was het dat hij ook de stem van God te horen kreeg. Hij is dus niet alleen ooggetuige, maar ook oorgetuige! Petrus is zo overtuigd van de waarheid van Christus' sterven en opstaan omdat hij het met zijn eigen ogen heeft gezien en met zijn eigen oren gehoord.

Tussen twee haakjes, we zien hier dat Petrus als gelovige Jood de naam van God niet gauw te veel zal noemen. Hij wil de naam van God niet ijdel gebruiken. Daarom heeft hij het in het 17^e vers over 'de stem van de hoogwaardige heerlijkheid'. Daarmee omschrijft hij God zonder Zijn naam uit te spreken.

Die stem riep met kracht dat Jezus de geliefde Zoon is, in wie God een welbehagen heeft. Voor Petrus staat het als een paal boven water. Jezus, zijn Heer en Meester, is de Messias. Hij zal de Koning zijn die namens God gaat regeren hier op deze aarde. Hij zal zichtbaar terugkomen en hier op deze aarde orde op zaken komen stellen. Dat is waar de profeten in het OT al over spraken. En dat profetische woord is vast. Petrus geloofde natuurlijk allang dat de toenmalige bijbel, wat wij nu het Oude Testament noemen, het absolute woord van God is. Maar nu hij die stem uit de hemel heeft gehoord is hij er extra van overtuigd. Alsof God zelf er zijn handtekening onder zet. En daarom kan Petrus er niet goed tegen als er mensen de gemeente binnendringen die deze waarheid verdraaien. De profetie van de Schrift mag niet op een eigenmachtige manier uitgelegd worden. Profetie bestaat niet uit mensenwoorden maar uit door de Geest ingegeven woorden. Prachtig hoe Petrus hier in één zin weergeeft wat we inspiratie van de Schrift kunnen noemen. Door de Geest gedreven hebben mensen van Godswege gesproken. De Geest heeft mensen gedreven tot het

schrijven van de Schrift. De Geest is dus de aandrijver. Maar het zijn mensen die schrijven. Maar wat zij schrijven is van Godswege. Het komt bij God vandaan. Woorden van God, die het eigene van de mens intact houden. Vandaar ook dat de brieven van Paulus typische 'Paulusbrieven' zijn en dat er een groot verschil is qua schrijfstijl tussen de verschillende bijbelschrijvers. Zij zijn geen dicteermachines geweest, maar ieder is met z'n eigen persoon, karakter en schrijfstijl door de Geest aangezet tot het doorgeven van de woorden van God. De overeenkomst tussen de bijbelschrijvers zit dan ook niet in de stijl maar in het feit dat de Geest heeft aangezet tot schrijven. En omdat alle schrijvers door de zelfde Geest zijn geïnspireerd is er qua inhoud geen verschil. De bijbelschrijvers vullen elkaar aan en laten samen met elkaar zien dat Gods Woord waarheid is.

Dat wil Petrus graag benadrukken in zijn testament. Jezus is de geliefde Zoon van de Vader. Het gaat om Christus. In Christus heeft God zichzelf laten kennen. Wie Hem gezien heeft, heeft de Vader gezien. En het zijn de Heilige Schriften die van Christus getuigen. Daar mogen we nooit van af doen. Geen eigen draai aan geven. Want het zijn Gods woorden, weliswaar door mensen geschreven, maar toch voluit woorden van God.

Dat wil Petrus ons blijven herinneren. Dat mogen wij ook elkaar blijven herinneren. Vandaar ook dat wij in het ABC van de gemeente het zo verwoord hebben:

De A staat voor Aanstekelijke Gemeente, dat willen we zijn.

En in die gemeente staat de B voor het gezag van de Bijbel en de C voor Christus centraal.

En daarmee zeggen we precies hetzelfde als Petrus hier in de tekst van vandaag.

Christus alles en in allen! AMEN